

Fragment 1

'Welke dag is het?', vroeg Pooh.
'Het is vandaag', piepte Knorretje.
'Mijn lievelingsdag', zei Pooh.

uit Winnie de Pooh van A.A. Milne

Hoe geweldig dat wij hier vandaag, op de lievelingsdag van Winnie de Pooh allemaal samen zijn! Niet zomaar trouwens. Neen, wij zijn hier om een heel bijzondere reden, omwille van een heel bijzonder kereltje: Otis.

Ik ben Lieve, en ik ben oprecht erg vereerd dat ik de vrijzinnig humanistische geboorteplichtigheid van Otis in goede banen mag leiden, hier ten huize V – W.

Mieke en Bjorn hebben heel bewust voor dit moment gekozen.

Sowieso wilden ze “iets” doen
maar dan wel iets dat volledig bij hen past.

Dus zonder God en zonder hogere machten,
maar gewoon rechtstreeks uit het leven zelf gegrepen,
met de mens centraal.

Dus met centraal
het kleine mensje dat Otis is,
de vier mensen die hun gezin vormen,
de mensen uit hun familie,
de mensen die ze hun vrienden mogen noemen.

Deze plechtigheid voelt aan als het officiële startschot van hun leven als voltallig gezin,
een leven waarin jullie allemaal een rol spelen.
In hun naam wil ik jullie dan ook oprecht bedanken om hier te zijn!

Jullie zijn belangrijk,
maar ook de mensen die er niet meer zijn, spelen nog steeds een grote rol.

Ook oma Maria, zeker oma Maria.

Via Mieke,

via wie zij is als persoon en als mama,
is ook oma Maria aanwezig in het leven van Otis.

En een plechtigheid,
ach, eigenlijk bedoel ik gewoon: een feest, feest voor Otis.

Fragment 2

Petra en Ben voelen zich geen doorsnee-ouders.

De vraag is natuurlijk ten eerste: of doorsnee-ouders eigenlijk wel bestaan.
Ten tweede: als ze al bestaan, zijn zij dan effectief het voorbeeld dat we moeten volgen?
Een mens moet al zoveel in zijn leven.
We moeten onze kinderen leren hun tanden te poetsen,
we moeten zorgen dat ze op tijd op school zijn,
dat ze op het juiste moment de juiste vaccinaties krijgen.
Er moet massa's.

Vandaar dat het fijn is dat elke ouder het ouderschap kan inkleuren op zijn eigen manier.
En dat doen Petra en Ben.
Als er één iets is dat je niet kan zeggen over hen,
dan is het dat ze niet over het ouderschap nadenken.

Integendeel.

Ben zegt bijvoorbeeld dat hij Petra niet streng genoeg vindt,
dat het geen zin heeft om een half uur lang met een driejarige te discussiëren.

Petra vindt dan weer dat Ben best wat strikter mag zijn als het over televisie, groenten en fruit gaat.

Andere accenten zijn er dus zeker,
maar als het over de grote lijnen gaat,
dan trekken Petra en Ben aan hetzelfde zeil.

Ze zijn er allebei van overtuigd dat Jef en Vic baat hebben bij een veilig en stabiel nest.
Ze dromen van twee respectvolle jongens, die recht in hun schoenen staan
en de wereld met open blik en het nodige zelfvertrouwen durven tegemoet treden.

Petra hoopt dat ze zichzelf kunnen ontplooiën,
ontdekken wie ze zijn en waarin ze sterk zijn, wat er hen bevalt en wat minder.
Zodat hetgeen in de jongens zit, tot volle ontwikkeling kan komen.
Vic moet niet in alles goed zijn, als hij maar de talenten benut die hij heeft.

Natuurlijk kan je je afvragen, zoals Ben dit doet, of dit geen al te romantisch beeld is,
want is de wereld niet veel harder dan dit?
En beide jongens moeten er later toch in kunnen meedraaien?

Tja...

Petra zal wel een punt hebben, en Ben ook.
En Vic kan maar beide visies leren kennen,
en er uiteindelijk zelf het zijne over denken.

Of misschien denkt hij wel nog iets helemaal anders, waarom niet?
Als het maar zijn eigen goed overwogen gedacht is.

Fragment 3

En toen werd je geboren, Ida, en alles viel in zijn plooi. Je ouders hadden vooraf geen beeld van je, maar toen je er was, klopte alles. Je huilde niet uit jezelf, maar dat was geen reden tot ongerustheid. Je nestelde je in je mama's armen, zij telde je vingertjes en teentjes, en je werd overladen met kusjes. Dit was jij, dit ben jij, jij hoort bij je papa en je mama en zij horen bij jou. Alle cliché's bleken waar te zijn: je mama vergat de minuut na je geboorte alle pijn, je papa vond je het schattigste kindje dat hij ooit zag, dit was het mooiste moment van hun leven. Het kind dat zo welkom was, dat zo gewenst was, dat al zo graag gezien werd nog voor het geboren was, dat kind ben jij, en plotseling was je daar. Een moment waarvoor er werkelijk geen woorden bestaan. Er worden dagelijks duizenden kinderen geboren overal ter wereld, maar jij bent hùn kindje, hùn mooie meid, hùn lieve baby, hùn moppie, hùn keppebolletje...

Eventjes stond de tijd stil...

Fragment 4

Wel, Frauke, ik vind dat jij, net als je papa en ikzelf, het geluk hebt in een bevoorrechte positie geboren te worden: je bent gepland en gewenst, we staan klaar om zo goed mogelijk voor je te zorgen, en je te omringen met liefde (en niet alleen wij, samen met ons nog tal van mensen), je bent in een rijk land

zonder voedseltekorten geboren en zonder oorlogen, je zal hier je eigen kamer hebben, je zal naar school kunnen gaan en je ontwikkelen volgens je eigen kunnen en interesses... Al deze zaken samen zijn volgens mij al een erg solide basis om een leven op uit te bouwen. Maar natuurlijk, Frauke, zullen sommige zaken al eens wat minder gaan: geen enkel leven is vrij van ellende. Sommige dingen zal je erg vinden maar zullen gebeuren omdat je het nu eenmaal moet leren (zoals aandacht delen), sommige dingen zal je erg vinden en later leren relativeren (zoals ruzie met je beste vriendin) en sommige dingen zullen erg zijn en erg blijven, zoals dood en ziekte. Toch hoop ik dan, op die momenten, dat je die stevige basis zal blijven voelen en dat je je altijd geruggensteund zal weten. Ook al zal je ons soms haten en verachten, dat je weet dat wij er altijd zullen staan voor je, daarom niet op de voorgrond, maar wel aanwezig.

Fragment 5

Papa: Emma, ook al kan je onze woorden nog niet verstaan, toch doen we je een belofte. We beloven dat we heel hard ons best gaan doen om goede ouders te zijn voor je. Ouders bij wie je je goed en veilig voelt, ouders bij wie je altijd terecht kan voor om het even wat. We willen je behoeden voor alle onheil op je pad. We willen je beschermen tegen vieze monsters onder je bed, tegen harde donder en felle bliksem, we willen je tranen wegvegen bij grote en kleine verdrietjes, we willen je beschermen tegen valpartijen met je fiets, we willen je behoeden voor verdriet, pijn en ontgoochelingen.

Maar het leven loopt niet altijd zoals je wil, en ook minder aangename dingen staan je te wachten, zaken die je niet kan voorzien. Leven is, met vallen en opstaan, steeds verder gaan. Het lijdt bovendien geen twijfel dat wij, als jouw ouders, veel fouten gaan maken. Maar weet, Emma, dat we altijd je hand zullen vasthouden zodat je niet valt. Bovendien zullen we achter je blijven staan als jij zelf jouw hand uit de onze hebt getrokken.

Mama: Emma, ook al begrijp je ons nog niet, toch geven we je dit reeds mee. Voor ons mag je worden wie en wat je wil, maar we zullen je, onvermijdelijk, toch in een bepaalde richting sturen. Voor ons echter geen grote woorden over abstracte waarden. Neen, Ida, we houden het simpel. We hopen dat je zal houden van de mensen, de dieren en de natuur. We hopen dat je geen onderscheid zal maken tussen blank of zwart, vrouw of man, groot of klein, mooi of lelijk, rijk of arm. We hopen dat je zal openstaan voor alles en iedereen, en dat je verder zal kijken dan je neus lang is. We hopen dat je eerlijk en oprecht zal zijn, tolerant en respectvol, origineel en eigenzinnig. We hopen dat het glas voor jou halfvol zal zijn in plaats van halfleeg. We hopen dat je een blij, gelukkig, complexloos meisje wordt dat anderen zal aansteken zich ook gelukkig te voelen. We hopen dat je je verstand zal gebruiken waar dat nodig is, maar ook dat je niet bang zal zijn om je hart te volgen. We hopen dat je het voor jou best denkbare leven zal leiden.

Papa: Emma, het betekent nu nog niets voor je, maar toch willen we je iets zeggen. We willen je zeggen dat we van je hielden van zodra we wisten dat je bestond. Je bent nu nog klein en je bent een heel brave, rustige baby, we kunnen niets anders dan grote fan zijn van je. Maar ook als je een jengelende kleuter wordt die 100 keer op een dag “waarom” vraagt, of een lastige puber die 2 uur langer wil wegblijven dan je mag van ons, of gelijk wat... Er zal er 1 constante zijn: we zullen je altijd graag zien.

Fragment 6

Liefste Loes,

De ervaring heeft me al geleerd dat ik superveel zal vergeten van jouw babytijd. Jammer vind ik dat, echt, en zelfs nu zijn er al dingen die me ontglipt zijn. Ik herinner me dat de zaterdagnacht in de materniteit lastig was, maar hoe waren de andere nachten ook alweer? Ik weet al helemaal niet meer hoe klein jij was toen je voor het eerst ging zwemmen in het ziekenhuis. En waar is de tijd zeg, dat je niets kon zien? Die 1ste keer toen je mij herkende... Ik kan vast wel ergens opzoeken wanneer dat was, maar het zijn momenten die in een wip voorbij zijn, en vergeten worden. Zo, zo jammer.

De bevalling blijft me natuurlijk ook levendig bij, maar er is 1 iets waarvan ik zeker weet dat ik het nooit zal vergeten. Dat is: hoe gelukkig jij mij maakte. Van zodra je in mijn armen lag, van zodra ik je voor het eerst kon knuffelen en kussen, vanaf toen verdwenen al mijn angsten en twijfels. Voor je papa was de materniteit vooral een periode van veel tsjolen en regelen, maar voor mij was het 1 fluoroze wolk, waarop ik vele weken later nog steeds zweefde. Wat er ook op onze weg lag, hoe moe ik nog zou zijn, hoe lastig het nog zou worden: dit was goed. Zo moest het zijn. Jij hoorde erbij. Jij werd verwacht. Vandaar ook het tekstje op je geboortekaartje:

Alsof je een plek bereikt,
om je heen kijkt
en weet dat je thuis bent.

Alsof je dit al kende
voor je het zag.

Er geweest was
voor je er zou komen.

En dat voelde ik, direct, van zodra ik je zag. Ik wist natuurlijk dat ik van je ging houden, maar weten en voelen is iets anders, en ik kan echt niet beschrijven hoe euforisch ik mij wekenlang heb gevoeld. Het plaatje klopte volledig: je papa, ik, je zus, je broer, en jij. Papa, mama, dochter, zoon en dochter.

Loes, Loes, Loes, Loes, Loes. Loesje.
Ik krijg nooit genoeg van jou.

Fragment 7

Een jongen, een meisje,
Plannen voor de toekomst.

Een jongen, een meisje,
Man en vrouw.
Een echtpaar.

Een jongen, een meisje,
Man en vrouw,
Een kinderwens.

Verdriet en vertwijfeling,
Angst en onzekerheid,

Een jongen, een meisje,
Man en vrouw,
Een zwangerschap.

Een jongen, een meisje,
Man en vrouw.

Een zoon, een dochter

Pieter en Nele,
Papa en mama

Pieter en Nele,
Sem en Lou,
Een gezin.

Fragment 8

Na 10 jaar Peter en Charlotte, werd het plotseling Peter, Charlotte en Mats. Alles werd anders vanaf nu.

Ze leefden een paar jaar gelukkig met z'n drietjes op een roze wolk, toen er een klein stemmetje in hun hoofd almaar luider begon te roepen: 'nog een kindje, nog een kindje...' Het stemmetje werd oorverdovend, en dus gingen ze opnieuw naar de dokter. Ook deze keer verliepen de behandelingen niet zonder slag of stoot, maar ach ja, been there, done that. Moeilijk gaat ook, toch?

Ja, moeilijk gaat ook, want vorig jaar belde de vroedvrouw van het UZ met leuk nieuws: 'Proficiat mevrouw, u bent zwanger!'

Zwanger.

Een metamorfose van 270 dagen.

Negen maanden zorgen voor, houden van wat nog niet is.

Je voelt het wel, maar je ziet het niet.

Een mysterieuze vanzelfsprekendheid die begint met een sprong en eindigt in het duister.

(Gerda Dendooven)

Een complete sprong in het duister mag je een tweede zwangerschap eigenlijk niet noemen, je hebt het immers allemaal al eens meegemaakt, je weet wat er komt. Maar toch... gelijk is niet hetzelfde.

Niet hetzelfde, want deze baby bleek, in tegenstelling tot Mats, een echt fuifnummer te zijn in de buik...

Niet hetzelfde, want alle zwangerschapskwaaltjes kwamen dit keer in het kwadraat...

Niet hetzelfde, want deze keer beseften Peter en Charlotte heel goed dat er ook écht een baby'tje uit die buik zou komen, een mensje met een eigen persoonlijkheid, een kindje dat ze dolgraag wilden leren kennen, liefhebben en waarvoor ze wilden zorgen. Raar maar waar, die eerste keer hadden ze daar precies niet bij stilgestaan.

Niet hetzelfde, want het zou een meisje worden...

Een meisje, een dochter... Sam, zo zou ze heten, maar dat bleef voorlopig geheim, tot die bevalling op 15 februari.

Fragment 9

Lander en Jutta,

Met twee kindjes in huis, zijn er dagen waarop jullie mama en papa zich afvragen wat ze met hun tijd deden vóór ze ouders werden. Eerlijk waar, ze weten het niet meer. Jullie komst heeft van hen een

ander mens gemaakt, iemand met een andere identiteit. Van meisje naar vrouw naar moeder. Van jongen naar man naar vader. Die stap naar het ouderschap heeft hen goed gedaan.

Jullie hebben hen immers geleerd geduld te hebben, want hoe reikhalzend ze ook uitkijken naar die eerste woordjes van Jutta, hoezeer ze ook verlangen naar Landers eerste tochtje met de fiets zonder steunwielletjes, toch laten jullie zich niet dwingen. Jullie nemen de tijd die nodig is, en doen het op jullie eigen manier.

Jullie leerden hen ook te relativiseren. 's Ochtends vroeg toekomen op het werk met een streepje kwijl op je trui? Moet kunnen. Een huis waarin koning chaos regeert? Goh, geen erg. Overal te laat komen omdat zij nog een verse pampers aan moest en omdat hij met geen stokken in zijn jas te krijgen was? Kan gebeuren. Er zijn ergere dingen in het leven.

Samen leerden jullie hen ook wat onvoorwaardelijke liefde betekent. Jullie mogen hen de hele nacht wakker houden en toch zullen ze jullie de dag erna nog graag zien. Jullie mogen met eten morsen, zelfs al is de vloer net gedweild, en toch zullen ze jullie graag blijven zien. Jullie kunnen creatief zijn met stiften op de muur, en toch doet dat niets af van hun liefde voor jullie. Van alle mensen in de hele wereld zijn jullie de enige die dat allemaal kunnen en die ze toch graag zullen blijven zien. (In verband met die stiften kan ik jullie wel niet garanderen dat je niet even in de hoek zal moeten staan ☺)

Mama en papa zijn, het is zo normaal, miljoenen mensen in de hele wereld zijn ouders, en tegelijk is het zo bijzonder, zo uniek. Voor ze ouders werden, hadden ze allerlei vastomlijnde ideeën over opvoeden. Nu ze twee kinderen hebben, blijft er van die theorie'tjes amper nog iets over. Elke dag opnieuw ondervinden ze nu dat er geen handleiding bij hun kinderen zat, dat opvoeden een kwestie is van vallen en opstaan, van geven en nemen. Lander en Jutta grootbrengen is balanceren op een slappe koord, voortdurend op zoek zijn naar evenwicht. Dat lukt... soms.

Och, Lander en Jutta, het klinkt nu allemaal alsof jullie hard werk zijn, en dat is ook zo, maar laten we vooral niet vergeten dat we ook heel erg van jullie genieten.

Fragment 10

Beste familie,

Chris en ik zijn blij dat jullie hier aanwezig zijn om, samen met ons, stil te staan bij een heel belangrijk moment dat ons leven een totaal nieuwe wending gaf ... de geboorte van onze dochter Kirke. Toen Kirke geboren werd, was er – althans voor mij - meteen een groot gemis, want zo dichtbij zou mijn dochter nooit meer zijn. Dat gemis werd echter onmiddellijk gecompenseerd door de wonderbaarlijke

aanwezigheid van een wezentje, o zo klein en fijn dat je het soms amper durfde aan te raken, bang dat je het frêle lichaampje pijn zou doen. Hoe hulpeloos Kirke ook was, toch werd toen reeds een proces van loslaten ingezet – loslaten en lang nakijken - een proces dat ons hele verdere leven samen zal blijven duren. Want ...

Leven is loslaten.

Elke nieuwe verovering

betekent ook iets anders loslaten.

Elke geboorte van een kind

is voor de moeder een stuk prijsgeving

van haar leven en haar vitaliteit.

Bij elke keuze

verzaak je aan alle andere mogelijkheden.

Een dag langer leven

is een dag dichterbij de dood.

Leven is loslaten.

En loslaten is leven.

(Godfried Danneels)

Bovendien, liefste Kirke, ben je gedragen om verlost te worden. De streng die je aan mijn lichaam verbond, moest verbroken worden om jou te laten leven. Wij, jouw ouders, mogen nooit vergeten: jij bent geen bezit. Wij hebben jou niet. Jij hebt ons om jou te leiden, te beschermen, om te zeggen dat wij niet bang zijn als het onweert en om met je te zingen in de nacht. Wij zien je langzaam worden wat je bent en houden de weg open naar je geluk en trachten te verhinderen dat je wordt wat je niet kan zijn. Vraag je ooit waar je vandaan komt, dan zullen wij zeggen: uit de wereld der liefde. Je moet ons niet worden. Je moet jezelf worden. Je moet worden waarheen je wijst: je eigen wonder.

Fragment 11

De week in de materniteit verliep eerder stressvol en moeizaam, maar toen Els en Stefaan met Jeanne thuiskwamen, voelde het goed aan. Alles viel in zijn plooi, hiervoor doorstonden ze zwangerschap, bevalling en ziekenhuis... Dit gezinnetje maakte alles de moeite waard ...

En als je dan denkt dat alles achter de rug is nu je veilig en wel terug op de grond staat, wel, dan pas zit je fout. Eigenlijk is het pas op dit moment dat het verhaal echt van start gaat. Het is nieuw, het is wennen maar gelukkig had Katrien zich terdege voorbereid op de terugkomst met Jeanne. Alles was in huis, en het belangrijkste wat zo'n klein kindje nodig heeft, droeg Els zelfs letterlijk met zich mee. Op korte tijd ontpopte ze zich, tegen haar eigen verwachtingen in, tot een moeder die vol overgave

borstvoeding kon en wilde geven en zo haar dochter maar liefst 6 maanden lang met het eigen, verse product voedde! Was het niet dat je op een gegeven moment de rationele beslissing moet nemen om er ooit mee op te houden, dan was ze er misschien nog mee verdergegaan!

Maar ooit moet je stoppen... Niet enkel direct na de geboorte wordt de navelstreng doorgeknipt. Het gebeurt zoveel keren... Als je je kindje in de crèche achterlaat, als je haar van de borst haalt, als ze verhuist naar haar kamertje boven...

Loslaten, telkens weer.

Hoe moeizaam dit loslaten soms ook is, toch zijn Stefaan en Els vooral blij met elke stap die Jeanne zet. Het is super om je eigen vlees en bloed zich te zien ontwikkelen tot een wezentje met haar eigen karakter... Wat vroeger misschien banaal leek – ach, het kind van onze vrienden heeft zijn eerste stapjes gezet – wordt wereldnieuws wanneer het Jeanne betreft.

Jeanne wil op haar voetjes staan... Jeanne grijpt naar haar mobiel... Jeanne eet een fruitpapje... Jeanne begint te brabbelen... Het zijn mijlpalen voor Els en Stefaan, en ze zorgen voor intense blijdschap.

Fragment 12

Liefste Wilma,

Ik voel het... Jij bent goed omringd! Je papa en mama nemen het ouderschap bijzonder ernstig, en willen voor jou de beste ouders zijn die ze zich maar kunnen inbeelden. Natuurlijk, Wilma, ik zeg het er maar onmiddellijk bij: het zijn ook maar mensen. Ongetwijfeld gaan ze fouten maken, en veel. De volgende woorden van Yves Desmet leken hen in dit verband meteen raak.

Ouders maken vaak de fout
Hun kinderen te willen doen slagen
In dingen waarin zij mislukten
En zijn dan hogelijk verbaasd
Dat hun kinderen
Hen dat nooit vergeven

Maar zo is het leven. Mensen leren, met vallen en opstaan. Zo'n typische valkuil van ouders is inderdaad om hun kinderen te pushen in de richting waarvan zij als kind droomden, maar die ze nooit konden of mochten volgen. Welnu, Wilma, bij deze doen papa en mama je de plechtige belofte dat ze

dit willen vermijden. Ontplooi jezelf maar en ontdek je eigen interesses en voorkeuren... Er ligt een waaier aan mogelijkheden voor je! Precies daarom vieren we vandaag een vrijzinnige plechtigheid en geen doopsel. Wilma, jij zal later zelf je keuzes maken, je eigen weg uitgaan. Je ouders willen het pad effenen om die keuzes te kunnen maken, en je niet in deze of gene richting duwen.

Je papa en mama hopen verder dat je een positieve meid wordt, die met een nieuwsgierige en enthousiaste ingesteldheid in het leven staat. Zo iemand die popelt om dingen te beleven, die elke dag vol blijdschap omarmt. Wilma, je ouders hopen dat je de wereld, die niet altijd even mooi is, goed en zelfzeker zal aankunnen. Weet trouwens dat ze er steeds zullen staan voor jou, of je nu 2 of 22 bent, en of je het nu wilt of niet. Want zo zal het ook soms zijn: je zal niet alles mogen, en je zal niet alles krijgen wat je vraagt. Vertrouw me maar, ook dat hoort erbij en later zal je hiervan zeker de vruchten plukken.

Zodanig dat je een volwassen vrouw kan worden met een doel voor ogen, met gezonde ambitie. Iemand die niet hypocriet is, en die zichzelf ook niet verplicht voelt tot hypocrisie. Je mama en papa wensen je een eigen mening toe, waarvoor je durft op te komen, en hopen dat je een brede kijk op de wereld zal hebben. Je ouders wensen ook dat jij die wereld een stukje mooier zal kunnen maken, en dat jij iets zal kunnen betekenen voor de mensen die jouw pad kruisen – of ze nu zwart of blank zijn, geloven in god of niet, rijk of arm zijn...

Wilma, dat je jezelf kan relativeren, zonder al te bescheiden te zijn, is ook een grote wens van je ouders. Iemand die complimenten kan aanvaarden, maar die ze ook oprecht, liefdevol en hartelijk aan een ander kan geven. Dat je mooi die balans vindt, tussen geven en nemen...

Dat je sowieso een mooie balans vindt in je leven... Dat je je goed in je vel mag voelen, gelukkig en gezond mag zijn, en weerbaar bent om tegenslagen het hoofd te bieden.

Je ouders willen hiervoor alle nodige voorwaarden scheppen. Ze willen je laten voelen dat je in een warm nest bent beland. Je papa is alleszins al heel opgetogen over de moederlijke kwaliteiten van je mama, en omgekeerd ook. Nu duimen maar dat jij even tevreden zal zijn!

Je ouders zijn alvast bijzonder tevreden met hun alerte, nieuwsgierige, goedlachse, knappe en vriendelijke meid. Jouw komst heeft veel veranderd in hun leven. Soms was en is het evenwicht even zoek, maar desalniettemin: Wilma, je bent onmisbaar! Het klinkt zo zwaarwichtig, maar het klopt wel: dankzij jou heeft het leven van je mama en papa een extra zinsreden gekregen. Kan je aan alles en iedereen twifelen, welnu... niet aan jou! Je papa heeft nog nooit zoveel belangrjkheid gevonden in 10 kilogram, en jij bent de enige voor wie hij zijn eigen comfort zou opgeven. Je mama's grootste angsten betreffen jou, Wilma... De idee dat jou iets zou overkomen, is ondraaglijk.

Maar laten we hier niet wegzakken in zwartgallige gedachten. Dat jij er bent, Wilma, zorgt vooral voor vreugde, blijdschap, plezier en liefde waarvan de diepte niet eens te beschrijven valt.

Fragment 13

Je bent een cadeautje, Killian, een gift, een gunst, een geschenk... We zijn zo blij dat jij bij ons wil komen wonen... We gaan voor je zorgen en van je houden, maar we willen je bovenal je eigen weg laten zoeken.

Fragment 14

Op het moment dat mama's lachen verging, werd ze onder zachte dwang van de verpleegster in het bad gezet en toen beleefde ze heel bewust die oerkracht – ook al volgens de boekjes! Daar waar ze Ida's geboorte vooral als hard labeur voor zichzelf had ervaren, beschouwde ze jouw geboorte meer als een gezamenlijke krachtinspanning en dat hielp! Je mama voelde letterlijk hoe jij alsmaar dichter bij de buitenwereld kwam en dat gaf haar energie en moed om nog een tandje bij te steken... Om 2h30 gleed je rustig en mooi, zacht en teder, het leven in.

6h ervoor had niets doen vermoeden dat 10 februari een mijlpaal in je ouders' bestaan ging worden. Nog geen uur na je geboorte had je kennis gemaakt met je papa, was iedereen op de hoogte gebracht van je bestaan én je originele naam, had je je buikje al gevuld met mama's warme melk en was je 1ste verblijfplaats al helemaal ingericht.

Fragment 15

Steven leest:

Wannes,

Ik wil een papa zijn die met je speelt, die je duwt op de schommel, die een toren met je bouwt, die je voert op de fiets en die je draagt op zijn schouders. Ik wil een papa zijn die je leert stappen, die je leert fietsen en die je misschien wel leert skaten. Ik wil de beste, de sterkste, de stoerste, de grappigste, de coolste, en de warmste papa zijn. Ik wil een papa zijn waar je trots op kan zijn en naar wie je opkijkt. Ik wil een papa zijn waar je naartoe durft stappen om iets te vragen, een papa waarmee je kan praten, een papa die je begrijpt. Ik wil een papa zijn waarbij je je veilig en geborgen voelt. Een papa die je leert dat het niet verkeerd is om als jongen eens te huilen en die je leert jezelf te zijn. Ik wil een papa zijn die je waarden meegeeft en die je leert dingen te respecteren en waarderen. Ik wil een papa zijn zoals mijn papa dat ook is. Een papa waarvan je weet dat die er altijd voor je is en die je helpt wanneer dat nodig

is Zoveel verschillende taken die ik als papa wil vervullen... Ik ben vooral heel blij dat ik jouw papa mag zijn.

Griet leest:

Wannes,

Ik wil een mama zijn die met jou diepe putten graaft in de zandbak, een mama met wie je hand in hand leert de trap oplopen, een mama die met moederzalf je knietjes schoonmaakt als je gevallen bent. Ik wil een mama zijn die spelkaarten aan je fietsspaken bevestigt zodat je met veel lawaai de straat kan onveilig maken, een mama die stiekem wat snoep in je tas steekt als je gaat zwemmen, een mama met wie je op woensdagnamiddag gele pudding mag maken en de pot uitlikken, net zoals ik dat mocht doen van mijn mama. Maar tegelijk wil ik ook een mama zijn met wie je van mening kan verschillen zonder ruzie te maken. Ik wil een mama zijn aan wie je stoute dingen kan opbiechten zonder bang te zijn. Ik wil een mama zijn die van je houdt en die je vasthoudt, maar die je ook ruimte geeft om te groeien en je vleugels uit te slaan. Ik wil een mama zijn die er altijd is voor je, zelfs al zie je me niet of zelfs al wil je me even niet zien.

Steven leest:

Wannes,

We wensen je levenslust en optimisme, zodat jouw verblijf op aarde een echt geschenk wordt. We wensen je kracht en moed om tegenslagen te verwerken en om steeds opnieuw te kunnen beginnen. We wensen je een goede gezondheid, zodat je ten volle alle kansen kan grijpen die het leven je te bieden heeft. We wensen je vriendschap, want vriendschap maakt ons bestaan zoveel mooier. We hopen dat je ziet dat geslacht, huidskleur, uiterlijk of rijkdom er uiteindelijk niets toe doen. We wensen je een tolerante, open geest die eerlijk is tegenover anderen en tegenover zichzelf. We hopen dat je ook een kritische geest zal hebben die voor zichzelf kan denken, liever dan klakkeloos te volgen. We wensen je daartoe een portie durf en een dosis enthousiasme. We wensen je een gezond evenwicht tussen hart en verstand. We wensen je een moraal met een duidelijk onderscheid tussen goed en kwaad, tussen juist en fout. Wannes, we wensen je geen rijkdom toe, enkel liefde. Warme liefde, dan heb je het belangrijkste wat nodig is om een gelukkig mens te worden.

Fragment 16

De tijd kroop moeizaam voort, en na een uitputtende nacht konden Ilse en Nico eindelijk naar de verloskamer. Alles verliep goed, maar op een bepaald moment moest de zuignap er toch worden bijgehaald, omdat de hartslag van de baby te snel daalde. Even nog was het zeer spannend toen Nico en Ilse de gyneacoloog hoorden prevelen : 'Hoe werkt dat ding hier'? Het was blijkbaar een splinternieuwe zuignap (maar nochtans geen splinternieuwe gyneacoloog)!

De man beschikte gelukkig over wat technisch inzicht ... en kijk, daar was hij dan, ... de kleine, ... om 8 u 25 zag hij het levenslicht, gezond en wel zat hij in zijn vel!

Fragment 17

Ondertussen is Jens al een dik half jaar oud en zijn reis die 'het leven' noemt, is reeds goed en wel begonnen. Het doel is dat hij kan uitgroeien tot een volwassen mens, die bewuste keuzes maakt, die van invloed zullen zijn op zichzelf en op anderen.

Iedereen kan zien met welke liefde hij omringd wordt.

Deze liefde zit vol goede intenties naar zijn welzijn en naar zijn toekomst toe.

Wij kunnen onze kinderen niet de toekomst géven, maar we kunnen wel streven om die toekomst zo mooi en zinvol mogelijk te maken.

Inge en Ward hebben reeds nagedacht over hoe ze de opvoeding van hun zoontje willen aanpakken en volbrengen.

Zij hopen dat Jens kan uitgroeien tot een jonge man, die zijn eigen kwaliteiten tot wasdom kan brengen, en zo uiteindelijk zijn plaats vindt in deze wereld.

En daarbij is het woord 'eigenheid' wel heel belangrijk.

Jens hoeft geen perfecte blauwdruk te worden van zijn mama en papa, integendeel.

Inge en Ward hopen dat hij altijd zichzelf zal kunnen en durven zijn, zonder in het rijtje te hoeven lopen of de 'standaard' te moeten volgen.

Volgens hen is opvoeden dan ook het bijbrengen van enkele houvasten, die Jens in staat zullen stellen om te worden wie hij wil worden.

Wat gaan ze hem aanreiken?

Eerst en vooral hopen zij dat Jens, doorheen hun liefde, **een sterke levenslust** zal kunnen ontwikkelen.

Dat hij zijn leven lang zijn aandacht kan richten op goede dingen. Het goede in de mens, in de dieren, in de natuur.

Zij hopen ook dat hij voor al deze zaken respect zal kunnen opbrengen. Dat hij geen onderscheid zal maken tussen blank of zwart, rijk of arm, man of vrouw, enz.

Fragment 17

Levenslust en wilskracht, voor Karen en Laurent twee essentiële pijlers in hun poging om een goede moeder of vader te zijn. Maar er is nog een derde pijler waar ze altijd gaan over waken. Dat kleine Matthis en grote broer Matteo in de boezem van hun liefde een stevige en sterke broederband zullen ontwikkelen. Hun grootste wens is dat Matthis en Matteo later als vrienden door het leven kunnen stappen. Broers zijn elkaars vanzelfsprekende metgezellen, die net zo makkelijk ruzie met elkaar maken als dat zij voor elkaar opkomen in moeilijkheden. Al die dagelijkse schermutselingen en vertrouwelijkheden dragen bij aan een steeds hechtere relatie die vaak levenslang van betekenis blijft.

Fragment 18

Kleine veroveraar

Eindelijk kan ik je naam noemen,
ik ken nog de kleur van je ogen niet,
maar alle deuren staan al open:
Je hebt je plek al ingenomen.

Zonder slag of stoot
enter je al mijn schepen,
plant je je vlag
op mijn hoogste toren.

Samen met jou
word ik opnieuw geboren,
en wie of hoe je ook bent:
je bent welgekomen.

(Oma Linda)

Fragment 19

Ons werd het daarstraks al meteen duidelijk : wij zouden vloeiend van wal kunnen steken, want allemaal zijn jullie hier uiterst vlot aan boord gegaan voor de vrijzinnig humanistische welkomstplechtigheid van deze koene piraat!

Jullie aanwezigheid is ronduit onontbeerlijk,
en dan bedoelen we dit trouwens niet alléén vandaag,
maar eveneens in de nabije ... én in de verdere toekomst.

Jan en Magali zijn zich hier terdege van bewust, en voelen zich dan ook terecht opgetogen, met zo'n aangename en warmhartige omgeving!

Hierbij willen zij graag die welverdiende en betekenisvolle plaats geven aan jullie allemaal.

Tevens willen zij even stilstaan, bij diegenen die er niet bij zijn,
diegenen die niet meer onder ons zijn.

In hun hart zijn ze hier mede aanwezig, om Joaquín sámen met ons, een pittig, een vól en een zeer dynamisch leven toe te wensen.

Dit is overigens een van de belangrijke doelstellingen van deze vrijzinnige welkomstceremonie. Wij willen deze piepjonge telg graag met wijd-open hart verwelkomen, en ten volle opnemen in de grotere mensenkring. Er is een sterke behoefte om de komst van dit nieuwe wezentje ook woordelijk een plaats te geven in de ruime en veelomvattende wereld waarin we vandaag leven.

Evenzeer zullen wij binnen dit gebeuren aandacht hebben,
voor het meegeven van positieve waarden voor een zinvol bestaan,
want zo kan Joaquín vertrouwensvol en besluitvaardig
aan het roer gaan staan, en zijn vaarroute bepalen.

Jullie bereiden Joaquín voor op een zeebestendig leven.

Zo mag hij al flink badderen in het ondiepe,
het gevoel van water er-varen.

Maar eens op een dag, láter,
treffen jullie hem in volle zee!

Maar om daar te komen, heeft hij een stevig schip nodig,
voldoende ankerplaatsen
en boven alles stuurmanschap.

Want in onstuimige golven, zal hij weerstand ontmoeten...

Er zullen gehaaide jongens zijn, ongetwijfeld,
of verraderlijke onderzeeërs,
of gewoon maar een vriend zijn gezicht dat op onweer staat.

Het geluk waait ons niet áltijd toe.

Besef op die mindere momenten, Joaquín,
dat je omringd bent door vele goéde mensen!

Wij hopen dan ook dat zij jou altijd kunnen beroeren,

tot moedige keuzes,
en we wensen dat je veel houvast mag vinden
in de mooie, onverslijtbare waarden, die in jou verankerd zijn.

Fragment 20

Wolf,

Vanaf het prilste begin dat jij er was, kon je mama zich geen leven meer voorstellen zonder jou. Toen zij jou voor 't eerst zag, vervaagde de wereld rondom haar.

Fragment 21

Kleine piraat, grote schat,
Lieve familie en vrienden,

Als ik al deze gezichten zie, dan vind ik mijzelf een echte gelukzak! Omringd worden door zo veel mooie en warme mensen is een plezier. Dit is niet zo voor iedereen op deze wereld.

Wij hebben het geluk om hier geboren te worden en om heel wat kansen te krijgen in ons leven. Toch is ook dit niet altijd een ticket voor een zorgeloos leven... Wie of wat je op je weg zal tegenkomen valt niet te voorspellen. Maar als je je omringd mag voelen door mensen die het oprecht goed met je menen, dan is de weg sowieso mooier en rijker. Net daarom vinden we het ook zo belangrijk dat we vandaag eens even de tijd nemen om stil te staan.

De geboorte van onze kleine piraat heeft al heel wat los gemaakt. Alles staat plots in een ander licht, sommige zaken worden minder belangrijk, krijgen minder gewicht, andere zaken komen nu net meer op de voorgrond.

Deze kleine piraat heeft zonder slag of stoot mijn hart veroverd, maakt mijn leven rijker, maar maakt mij ook kwetsbaarder.

Joaquín mag zich ook een echte gelukzak noemen! Hij heeft een papa en een mama die zich moeten inhouden om hem niet onder zoenen te bedelven, hij heeft een oma en opa, een bonnie en bompa, een nichten en neefjes, tantes en nonkels van allerlei slag... en ik heb al gemerkt dat hij al menig hart heeft veroverd, zoals het een echte piraat betaamd!

Maar hij zal zijn eigen weg moeten gaan, met vallen en opstaan. En wij zullen er zijn om hem te steunen, om hem aan te moedigen, zodat hij kan uitgroeien tot de persoon die hij wil zijn.

Maar soms zullen wij geen antwoord kunnen bieden en dan is het goed te weten dat er anderen zijn die op hun manier, met hun visie en levenslessen een steentje kunnen bijdragen aan zijn weg.

Want kleine piraat, laat dit dan mijn levensles zijn voor jou:

'Doe jouw blauwe kijkers goed open en kijk goed rond, er valt veel te zien en veel te leren. Luister goed naar de mensen die je tegenkomt op jouw weg. Iedereen heeft iets te vertellen. Elk heeft zijn verhaal, zijn waarheid en daar kan je altijd iets van leren.

En voel je niet altijd onmiddellijk aansluiting met de persoon voor je, dat is niet erg. Beeld je die persoon dan in als kind en dat zal je helpen om hem te begrijpen.

Want lieve piraat, we zijn allemaal maar kleine mensjes die onze weg zoeken'

Ik hoop lieve schat dat je het leven zo kan blijven tegemoet lachen zoals je nu doet!

Mama